

Sygn. akt I C 1971/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. K. kwotę 4.319,00 zł (cztery tysiące trzysta dziewiętnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.04.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w 58,79%, których szczegółowe wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu;

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu w 41,21%, których szczegółowe wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu;

sygn. akt I C 1971/15

UZASADNIENIE

Powód D. K., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 7.346,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.04.2015 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 9.03.2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd powoda marki V. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady i przyznał powódce odszkodowanie w kwocie 8.843,80 zł.

Od powyższej decyzji odwołała się pełnomocnik poszkodowanego, który zarzucił ubezpieczycielowi m.in. bezpodstawne obniżenie wartości części zamiennych o 55 % i zaniżenie stawki za roboczo-godzinę materiałów lakierniczych o 33 %. Pozwany podtrzymał stanowisko w sprawie.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /k. 32 – 36/.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał swoją odpowiedzialność co do zasady za skutki zdarzenia z dnia 9.03.2015 roku.

Podniósł zarzut braku podstaw do wypłaty odszkodowania w kwocie brutto, niewykazanie wysokości szkody oraz zawyżenie wysokości szkody. Wskazał, iż pojazd powoda był wcześniej naprawiany, a niektóre wcześniejsze uszkodzenia nie były naprawione. pozwany zakwestionował początkową datę domagania się zapłaty odsetek, albowiem powód nie przedstawił faktury VAT za naprawę pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9.03.2015 roku doszło do uszkodzenia pojazdu będącego własnością D. K., marki V. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w kwocie 8.843,80 zł brutto.

(bezsporne)

Pismem z dnia 20.05.2015 roku pełnomocnik D. K. wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 7.346,44 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę, liczonymi od 31 dnia po zgłoszeniu szkody do dnia zapłaty tytułem pozostałej części odszkodowania z umowy ubezpieczenia OC sprawcy.

(dowód: pismo pełnomocnika powoda z dnia 20.05.2015 roku k. 12 – 17)

W odpowiedzi na w.w. pismo ubezpieczyciel poinformował, że nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska dotyczącego wartości przyznanego odszkodowania.

(dowód: pismo z dnia 22.06.2015 r. k. 26)

Koszt naprawy pojazdu powoda do stanu sprzed szkody z dnia 9.03.2015 r., zgodnie z zaleceniami producenta tego pojazdu, wynosi **13.162,80 zł netto** (16.190,24 zł brutto).

(dowód: opinia biegłego sądowego M. S. k. 94 – 99, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. S. k. 114)

Pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) jest samochodem ciężarowym.

(dowód: rejestracyjny pojazd k. 142)

Od 3.07.2013 roku D. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą usługi instalacyjno – budowlane D&S D. K..

(bezsporne, a nadto dowód: zaświadczenie z (...) k. 56)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w części zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono.

Na mocy przepisu art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególnie okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Na mocy przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

W myśl przepisu art. 14 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Bezsporna w sprawie była odpowiedzialność pozwanego co do zasady za szkodę wyrządzoną w pojeździe powoda w dniu 9.03.2015 roku. W zakresie domagania się zapłaty odsetek od kwoty dochodzonej pozwem, niesporne było to, że dochodzone są po upływie 31 dni od dnia zgłoszenia szkody pozwanemu.

Ciężar wykazania wysokości szkody w rozmiarze wskazanym w pozwie, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., spoczywał na powodzie. Powód częściowo temu obowiązkowi sprostał.

Na okoliczność wysokości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizji z dnia 9.03.2015 roku został przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania szkód samochodowych.

W sprawie nie był sporny zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu. Sporna była stawka za roboczogodzinę robót, które należałoby przeprowadzić naprawiając pojazd.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego koszt naprawy pojazdu przyjęty w kosztorysie załączonym do pozwu, jest zgodny z zaleceniami producenta pojazdu i tak przeprowadzona naprawa doprowadziłaby pojazd do stanu sprzed kolizji z dnia 9.03.2015 roku.

Biegły w opinii posłużył się stawkami za roboczogodzinę stosowanymi w zakładach (...) kategorii zrzeszonych w (...) Cechu.

Dodatkowo biegły wskazał, że w przypadku przedmiotowego pojazdu nie występują zamienniki, a jedynie części oryginalne. W związku z tym do naprawy pojazdu można wykorzystać części oryginalne nowe, bądź części oryginalne używane.

Gdyby stosować części oryginalne używane to zdaniem biegłego być może koszt naprawy pojazdu zmniejszyłby się o 50% i kwota wypłaconego odszkodowania pozwoliłaby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania sąd przyjął, że naprawa pojazdu powinna odbyć się z użyciem części nowych oryginalnych. Jak wskazał biegły wcześniejsza naprawa lakiernicza lewego boku pojazdu była przeprowadzona prawidłowo, a naprawy blacharskiej nie ujawniono.

Ponadto w materiale dowodowym brak konkretnych dowodów na okoliczność występowania części używanych oryginalnych w dacie szkody. Nie można więc hipotetycznie przyjmować, że występowały na rynku. Sądowi znane jest stanowisko biegłych sądowych prezentowane w innych, analogicznych sprawach, o trudności z ustaleniem występowania części używanych oryginalnych w dacie wcześniejszej aniżeli data sporządzenia opinii. Ponadto powszechnie prezentowane jest stanowisko o trudnościach w ustaleniu jakości części używanych. Przemawia to za ustaleniem kosztów naprawy pojazdu w oparciu o ceny części nowych oryginalnych. Gdyby zaś, zgodnie ze stanowiskiem judykatury, w wyniku naprawy pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych miał nastąpić wzrost wartości to ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na pozwanym. Pozwany takich okoliczności nie podnosił, ani nie dowodził.

Strona pozwana zarzuciła, że odszkodowanie powinno być wypłacone w kwocie netto. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na pozwanym. Pozwany zgłosił na tę okoliczność wnioski dowodowe w postaci zobowiązania powoda do złożenia ewidencji środków trwałych (aktualnej na dzień 9.03.2015 roku) jak i przesłuchania powoda.

Strona powodowa, zobowiązana w trybie art. 233 § 2 k.p.c., nie złożyła ewidencji środków trwałych, aktualnej na 9.03.2015 rok. Powód złożył ewidencję środków trwałych aktualną na 2017 rok. Ponadto powód nie stawiał się celem złożenia zeznań.

Sąd ocenił, na podstawie całego materiału dowodowe zgromadzonego w sprawie, na niekorzyść powoda nieprzystawienie zawnioskowanych przez pozwanego dowodów.

Nieujawnienie w ewidencji środków trwałych aktualnej na 2017 rok przedmiotowego pojazdu, nie dowodzi tego, że pojazd ten był w niej ujęty w 2015 roku. Ponadto powód jedynie informacyjnie podał, że pojazd nie znajdował się w ewidencji środków trwałych, a wezwany celem złożenia zeznań przed sądem, nie stawiał się. W konsekwencji dowód z przesłuchania stron, ograniczony do przesłuchania powoda, nie został przeprowadzony. Okoliczność ta obciąża powoda.

Powód od 2013 roku prowadzi działalność gospodarczą. Przedmiotowy pojazd jest samochodem ciężarowym. Zdjęcia załączone do opinii biegłego sądowego (k. 96) wykazują, że w pojeździe przewożone są m.in. pojemniki. Okoliczności te przemawiają za przyjęciem tego, że powód mógł odliczyć podatek od towarów i usług, a wypłacone odszkodowanie powinno być wypłacone w kwocie netto. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 11.03.2004 roku o podatku od towarów i usług, istniała możliwość odliczenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.319,00 zł (13.162,80 zł netto -- wypłacone odszkodowanie 8.843,80 zł = 4.319,00 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14/04.2015 roku do dnia 31.12.2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Zarzut pozwanego dotyczący odsetek i związku z nieprzedłożeniem faktury VAT jest bezzasadny, albowiem powód nie dochodził zwrotu faktycznie poniesionych kosztów. W związku z tym oczekiwanie na złożenie faktury VAT było niecelowe.

W pozostałym zakresie sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Powód wygrał sprawę w 58,79%, a pozwany w 41,21%.

Na mocy przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w 58,79%, o czym orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku, szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawiając referendarzowi sądowemu.

Na mocy przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu w 41,21%, o czym orzekł w punkcie czwartym sentencji wyroku, szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawiając referendarzowi sądowemu